

«Розкажи
свою історію» | Жіночий літопис
зниклих безвісти

Війна забирає багато – життя, домовки, спокій. Але один із найбільючіших і найтриваліших її наслідків – зникнення людини безвісти. Це тиша там, де мали б звучати голоси. Це невідомість, яка пекуче болить. Це очікування, що не має меж у часі.

Цей буклет зібрав особисті історії жінок – дружин, матерів, доньок і сестер українських військовослужбовців, які зникли безвісти під час війни Росії проти України. Їхні рідні зникли на полі бою, під час виконання бойового завдання, у вирі подій, де стирається межа між життям і смертю.

Ці свідчення – не просто розповіді про втрату. Це голоси любові, надії та незламної боротьби. Нагадування про те, що за кожною цифрою у зведеннях – людська доля, сім'я, нескінченне очікування.

Міжнародна комісія з питань зниклих безвісти (МКЗБ, ICMP) прагне підтримати сім'ї, які опинилися в реальності пошуку зниклого рідного. Цей буклет – простір для правди. Ми вшановуємо силу тих, хто чекає, шукає і не здається. Бо кожна історія має бути почута.

«Я вважаю, що всі, хто постраждав від цієї війни і має спільну проблему зниклих безвісти родичів, повинні підтримувати одне одного і залишатися сильними.»

Елла Науменко

Сестра зниклого безвісти українського військового, шукає свого брата вже понад рік – з початку січня 2024 року. Вся родина робила все можливе, щоб знайти його. Елла підкреслила, що онлайн-спільнота українців за кордоном у месенджері Telegram є корисним інструментом для обміну необхідною інформацією та взаємопідтримки.

«Моє побажання до всіх, хто шукає своїх рідних: бути більш активними, стукати в усі двері, телефонувати, постійно тримати «руку на пульсі». Звертайтеся до всіх організацій, навіть якщо декілька разів повторите той самий крок – краще це, ніж пропустити щось важливе.

Якщо не витримуєте напруги – поговоріть з людьми, які опинились у таких самих обставинах.

Зараз також доступна допомога психологів, психотерапевтів, волонтерів.»

Альона Александрова

Розшукує свого брата, який зник безвісти під час бойових дій. Інформація, яку їй вдалося отримати, обмежена: бойове завдання, мінометний обстріл, нейтральна зона. Але невизначеність не зупинила її. Альона зверталася до всіх можливих організацій, здала зразки ДНК, перевірила бази даних і не втратила надії. Її віра дає сили продовжувати пошуки.

«Я дізналася про можливість здати ДНК у Німеччині та про ініціативу МКЗБ зі збору референтних зразків від родичів за кордоном. Зрозуміла, що ця інформація може допомогти й іншим, і передала її українській спільноті в Німеччині.

Дякую всім, хто створює можливості для пошуку наших зниклих захисників – навіть далеко від дому.»

Оксана Рябухіна

Розшукує свого рідного брата – Кудля Володимира Олеговича. Востаннє вони спілкувалися онлайн 1 грудня 2024 року. У січні вона дізналася, що з 14 грудня 2024 року брат вважається зниклим безвісти після артобстрілу на Курському напрямку. Спочатку пошуки були хаотичними, але згодом пані Оксана долучилася до спільнот волонтерів, які підтримують і направляють родини зниклих.

«Моя порада іншим родинам – ніколи не здаватися. Надія і віра – це те, що тримає нас у ці нелегкі часи.

Я щиро вдячна МКЗБ за підтримку і за організацію збору ДНК-зразків. Життєво важливо, аби кожна зникла людина могла бути ідентифікована, а родина – отримати відповіді.»

Ніно Джанезашвілі

Розповіла нам свою історію пошуків зниклого безвісти чоловіка – Попова Олексія Петровича, з яким вона прожила майже 16 років та виховувала двох неповнолітніх дітей.

Олексія мобілізували 18 травня 2024 року, а вже 30 червня він вперше вийшов на бойове завдання в районі Покровська на Донеччині. Це був останній раз, коли він вийшов на зв'язок. Від 4 липня його вважають зниклим безвісти.

Пані Ніно зверталася в усі можливі інстанції, попри те, що як цивільна дружина не завжди мала на це право, але ніщо не зупиняло її.

«Як донька, я не перестаю вірити в те, що ми знайдемо батька. Я не зупиняюся і далі звертаюся до державних органів, які займаються пошуком зниклих, а також до міжнародних організацій, зокрема МКЗБ.»

Анжеліка Стась

Розшукує свого батька – Дмитра Стася, який офіційно вважається зниклим безвісти з вересня 2024 року.

Військова частина, в якій служив її батько, брала участь в операції ЗСУ на території Курської області. На момент зникнення Дмитро був водієм військової автівки, яка потрапила під атаку дрона. Після цього зв'язок із ним та трьома його побратимами було втрачено.

Донині родина не отримала жодної інформації про знайдення тіл або інших доказів загибелі військовослужбовця. Родина зниклого безвісти військовослужбовця Дмитра Стася близько шести місяців чекала на розслідування, але на жаль, поки результатів немає.

«Моє побажання для родин, які опинилися в такій самій ситуації, як і я, – не втрачати віру, триматися з усіх сил і сподіватися на краще.»

Галина Сахневич

Рідний брат Галини Сахневич зник безвісти зовсім нещодавно – 21 квітня 2025 року. Пані Галина, яка нині перебуває у Чехії, разом з родиною, що залишилася в Україні, одразу почали активно діяти. Вони звернулися до всіх відповідних органів – СБУ, Національної поліції України – й досить оперативно отримали відповіді.

Її брат – український військовослужбовець, який служив у 77-ій десантно-штурмовій бригаді на Харківщині. Під час атаки дронів у квітні 2025 року з ним зник зв'язок, і відтоді він вважається зниклим безвісти.

«Мене не полишає надія й віра. Я не відчуваю, що мого чоловіка вже немає серед живих, тому роблю все, що в моїх силах, і насамперед чекаю на офіційну інформацію.»

Надія Симон

Розшукує свого чоловіка – Ярослава Симона, який вважається зниклим безвісти з 3 травня 2025 року. Він, як український військовослужбовець, виконував бойове завдання та прямував на позицію в місті Вовчанськ Харківської області. Під час артилерійського обстрілу з ним було втрачено зв'язок, і з того моменту його доля залишається невідомою.

Пані Надія робить усе можливе для того, щоб пришвидшити пошук чоловіка. Вона взаємодіє з Національною поліцією України, а коли дізналася, що МКЗБ проводить збір ДНК-зразків у Чехії, приїхала до Праги, аби взяти участь у цій ініціативі.

«Статус «Зниклий безвісти» не означає мертвий. Цей статус дає віру в те, що наша близька людина жива. Я звертаюсь до тих, хто розшукує зниклих безвісти рідних – не втрачайте надії та не припиняйте пошуки».

Альона Марченко

Рідна сестра зниклого безвісти українського військовослужбовця.

Альона Марченко розшукує свого рідного брата Костянтина, який зник безвісти 16 січня 2023 року.

Вона розповідає, що використовує «Дорожню карту дій для сімей», регулярно звертаючись до державних органів, міжнародних та організацій, які займаються питаннями зниклих безвісти осіб. Альона також вважає соціальні мережі потужним інструментом, який може допомогти знайти важливу інформацію.

Оксана Арійчук

Пані Оксана зараз проживає у Варшаві та розшукує свого брата Тараса, який оголошений зниклим безвісти наприкінці травня 2022 року. Відтоді родина Оксани підтримує зв'язок та спілкується з іншими сім'ями, чиї близькі зникли внаслідок війни, обмінюється інформацією та намагається з'ясувати обставини зникнення Тараса.

Ольга Жеробкіна

Чоловік Ольги Жеробкіної зник безвісти з прифронтового містечка на сході України. Він був цивільним, його затримали російські військові. Чоловік вважається зниклим безвісти вже рік і дев'ять місяців.

Вікторія Кулик

Брат Вікторії Кулик зник безвісти на окупованій території України в травні 2022 року, і відтоді рідні не мали про нього жодної звістки.

Надія Макарчук

Брат Надії Макарчук зник безвісти півтора роки тому в Маріуполі. Його родина наголошує, що відповідно до Женевської конвенції, вони мають право знати, що з ним сталося. Вони продовжують сподіватися, що він ще живий і повернеться до них.

«Я б хотіла подякувати за цю можливість надати своє ДНК у Кракові. Адже коли розпочалася війна, моя родина з маленькими дітьми виїхали до Польщі. На той момент, коли зник безвісти мій батько, я не мала змоги надати ДНК в Україні. Зараз ми дуже раді, що можемо співпрацювати з МКЗБ. Це дає нам хоч якусь надію.»

Юлія Богуцька

Донька зниклого українського військового розповідає, що її батько з перших днів війни пішов боронити Україну від ворога, але зник на одному з найгарячіших напрямків. Пошуки тривають понад пів року.

«Шукаємо свого батька вже 8 місяців. На жаль, сьогодні не маємо жодного результату, та й взагалі майже не маємо ніякої інформації, окрім сповіщення про зникнення безвісти. Ціла група його побратимів – 11 осіб, усі вважаються зниклими безвісти. Ми намагаємось підтримувати зв'язок та разом діяти з тими родинами військовослужбовців, які зникли разом із моїм батьком.»

Катерина Яновська

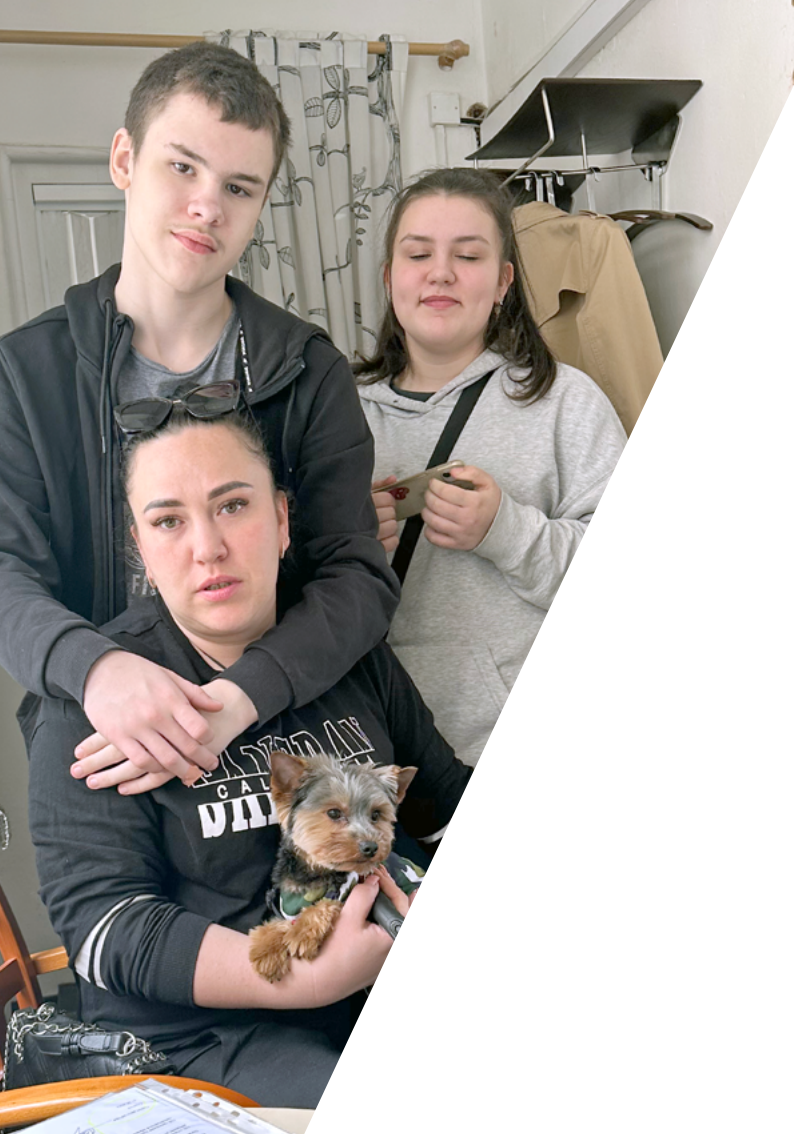
Донька зниклого українського військового розповідає, що вся родина активно займається пошуками зниклого батька, особливо мама. Вона намагається віднайти будь-яку інформацію, проводячи в інтернеті майже 24/7. Катерина наголосила, що про МКЗБ дізналися від родин, які взаємодіяли з організацією раніше та порадили звернутись.

«Я хотіла би подякувати вам за цю можливість надати своє ДНК і за всю вашу неймовірну роботу. Моє послання всім родинам – матерям, донькам, сестрам, які шукають своїх зниклих безвісти родичів – ніколи не втрачайте надії. Живіть і дійте з надією, що ви знайдете своїх зниклих безвісти рідних. Також хочу подякувати всім причетним, хто допомагає родинам – уряду, міжнародним організаціям, слідчим за спільні зусилля.»

Лілія Головчак

Мати зниклого безвісти українського військового Лілія розповідає, що її син, Володимир Головчак, пішов захищати Україну і, на жаль, зник безвісти у липні 2024 року поблизу селища Роботине Запорізької області. Як кожна мати, жінка знаходиться у відчаї, але не полишає надії. Вона розповідає, що шукає зниклого сина, використовуючи всі можливі способи. Лілія подавала петицію до Президента України, зверталася до всіх міжнародних організацій. Жінка зазначила, що всі члени її родини здали зразки ДНК, сподіваючись, що це допоможе в пошуку та ідентифікації зниклого безвісти сина.

«Я б хотіла подякувати за цю можливість надати своє ДНК та за вашу неймовірну і таку важливу справу!»

Катерина Нікуліна

Дружина зниклого українського військового розповідає, що її чоловік Андрій з перших днів війни пішов боронити Україну від ворога, як доброволець, та був зарахований до стрілецької роти й знаходився на гарячому східному напрямку України. Вже більш ніж рік вважається зниклим безвісти на території Луганської області під час виконання бойового завдання. Катерина зазначила, що спілкування та підтримка таких же самих родин, як їхня, дає сили та надію.

Валентина Духніч

Матір та сестра зниклого цивільного родом з Бахмута Донецької області розповідають, що їхній син та брат зник безвісти, переховуючись від російських окупантів у підвалі. Про зникнення сина Валентина Миколаївна дізналася від сусідів, які востаннє бачили її сина 5 травня 2023 року.

«Моє єдине побажання та рекомендація всім сім'ям, які шукають своїх близьких, – ніколи не припиняйте діяти. Ми повинні вживати широкомасштабних заходів, а не чекати і нічого не робити.»

Леся Щавльова

Пані Леся, колишня дружина зниклого безвісти українського військового Ернеста Щавльова, ділиться, що вона та вся її родина активно його шукають. Ернест зник у березні 2024 року під час виконання бойового завдання в Харківській області. Леся зверталася до різних інституцій та міжнародних організацій, зокрема до штаб-квартири Міжнародного Червоного Хреста в Женеві, Швейцарія, але наразі інформації про його місцезнаходження немає. Вона зазначила, що онлайн-спільноти українців за кордоном допомагають у поширенні інформації.

«Я б хотіла подякувати за цю можливість надати своє ДНК. Ми не втрачаємо останньої надії. Батько – справжній герой! МКЗБ робить надзвичайно важливу справу!»

Еліна Ковріжкіна

Дочка зниклого безвісти українського воїна розповідає, що її батько з перших днів війни пішов захищати Україну від ворога добровольцем, але зник безвісти на одній із найгарячіших напрямків бойових дій, що точилися на той час у містечку Часів Яр, що поблизу Бахмута Донецької області. Батько пройшов найнебезпечніші та найгарячіші напрямки війни: Маріуполь Донецької області, Запорізький напрямок, Волноваха Донецької області.

«Мій чоловік був у полоні, і поки він перебував в полоні, ми мали надію на визволення та спілкувалися з усіма родинами полонених. Я дуже хочу, щоб мої дані ДНК повернули надію.»

Раїса Гарна

Чоловік Раїси Миколаївни воював з перших днів війни в лавах тероборони, де майже усі чоловіки були добровольцями. Зник безвісти рік тому в м. Бахмут Донецької області.

«Я на втрачаю будь-яку надію. Я подаю заявки, куди тільки можливо. Сподіваюсь, що здавши ДНК, я зможу отримати інформацію про свого чоловіка.»

Галина Медяник та її донька Таїсія

Чоловік пані Галини воював у відомій 24-ій бригаді імені короля Данила у добровольчих лавах з перших днів війни. Під час одного зі штурмових боїв не вийшов з поля бою, лишився під обстрілами та, ймовірно, був поранений. Вважається зниклим безвісти з березня 2023 року.

«Я б хотіла подякувати за цю можливість надати своє ДНК та за вашу неймовірну роботу! Адже в нас немає можливості приїхати в Україну та здати ДНК, тому ми раді, що завдяки команді МКЗБ маємо таку можливість в Польщі.»

Віталія Братищенко

Донька зниклого українського військовослужбовця розповідає, що її батько, Володимир Шворнев, з перших днів війни пішов боронити Україну від ворога. Донька розшукує безвісти зниклого батька вже два з половиною роки. Віталіна зазначила, що активно спілкується з такими ж самими родинами зниклих безвісти, а дружини військовослужбовців, які зникли безвісти, діляться будь-якою новою інформацією в соціальних мережах для взаємної підтримки.

«Я дізналася про можливість здати ДНК у Німеччині та про ініціативу МКЗБ зі збору референтних зразків від родичів за кордоном. Зрозуміла, що ця інформація може допомогти й іншим, і передала її українській спільці в Німеччині.

Дякую всім, хто створює можливість для пошуку наших зниклих захисників, навіть далеко від дому.»

Оксана Кучковська

Матір зниклого безвісти українського військовослужбовця пані Оксана розповідає, що активно шукає свого зниклого сина, використовуючи всі можливі ресурси, шляхи та способи. Її син зник безвісти у травні 2023 року на одній з найгарячіших ділянок фронту в м. Бахмут Донецької області. Вона намагається знайти будь-яку інформацію, звертаючись до Омбудсмена, українських державних органів, міжнародних організацій, таких як МКЧХ, але, на жаль, поки що жодної інформації про долю її сина немає.

«Дуже вдячна МКЗБ за підтримку родин і можливість навчатися громадській діяльності. Завдяки таким організаціям, як МКЗБ, ми маємо шанс пришвидшити процес ідентифікації. Я вірю, що завдяки зусиллям міжнародних і українських фахівців ми зможемо зменшити час очікування відповідей для багатьох родин. Це шанс повернути хоч частинку спокою.»

Наталія Зелінська

Шукає свого чоловіка, Юрія Олександровича Зелінського, який зник безвісти 14 серпня 2022 року під час артобстрілу поблизу населеного пункту Володимирівка, Волноваський район, Донецька область.

Пані Наталія зазначає, що це довгий і виснажливий шлях постійних звернень до перевірених установ і служб, які займаються розшуком зниклих безвісти, але вона не втрачає надії. Найбільша її підтримка – це син. «Ми разом віримо, що зможемо знову обійняти нашого рідного тата та чоловіка.

Я раджу всім родинам, які шукають своїх близьких, – не втрачайте віри. Життя не зупинилося. Треба триматися заради тих, кого чекаємо, і заради себе. Бо одного дня нам потрібно буде розповісти їм, як ми прожили цей час – за двох.»

Наталія активно підтримує зв'язок з іншими родинами, які шукають зниклих безвісти. Разом вони створюють простір взаємної підтримки – у спілкуванні, на акціях, у щоденних розмовах про біль і надію.

Видання цього буклету стало можливим
за підтримки Норвезького агентства
зі співробітництва в галузі розвитку (NORAD).

Міжнародна комісія з питань зниклих безвісти

Штаб-квартира МКЗБ ■ Koninginnegracht 12
2514 AA The Hague, Нідерланди

icmp@icmp.int ■ www.icmp.int ■ ✉ @TheICMP ■ f /TheICMP ■ 📷 /TheICMP